

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 344

Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2015

«Οὐρανὸν τό σπήλαιον...»

«Οὐρανόν τό σπήλαιον...»

Από τό βιβλίον τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου «Φωνή θρηνοῦντων ποιμένων»

Κυριέ μου, Σαρκωμένε Λόγε τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ἐνανθρώπησή Σου μεταποιήσες τό ταπεινό Σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ σέ οὐρανό. Ἐμεῖς, οἱ λειτουργοί Σου, περιφέροντας στή γῇ μας τή φθαρμένη ἀνθρώπινη ὑποστασή μας, τήν παραχαρραγμένη δική Σου εἰκόνα, μεταποιοῦμε τόν οὐρανό, τήν Ἐκκλησία Σου, σέ ἀκάθαρτο σπήλαιο.

Τό θαῦμα τῆς ἐνανθρώπησέως Σου παραμένει ἄψαυστο κι ἀνερμήνευτο. Τά γεγονότα, ὅμως, πού ξετυλίχθηκαν στή γῇ μας, ἀποτελοῦν χειροπιαστή ἱστορία. Φτωχικό ἐκεῖνο τό σπήλαιο, πού δέχτηκε Σένα, τόν Βασιλέα τῆς Κτίσεως. Ἄσημο. Δίχως τή μυθική πολυτέλεια κάποιου φημισμένου ἐπίγειου Ἀνάκτορου. Δίχως τή στοιχειώδη καθαρότητα ἐνός ἀπλοῦ νοικοκυριοῦ. Τά ἄλογα ζῶα τό γέμιζαν. Τό στόλιζαν καί τό βρώμιζαν. Τό θέρμαιναν μέ τά χνῶτα τους. Τό τραγουδοῦσαν μέ τό χλιμίντρισμα τους.

Κι ἡ Ἄγνη Παρθένος, ἡ Παναγία Μητέρα, ἔσκυψε κεῖ μέσα, γιά νά προστατευθεῖ καί νά Σέ γεννήσει. Στόν περιφρονημένο, τόν ὑποβαθμισμένο καί στερημένο χώρο. Σέ τύλιξε μέ προσοχή στά σπάργανά Σου. Καί Σέ ἀπόθεσε ἀπαλά μέσα στή φάτνη. Σ' αὐτό τό πρῶτόγονο καί πρωτόγνωρο λίκνο. Σ' αὐτή τήν ἀχυρένια, φυσική ἀγκαλιά. «Ἔτεκε τόν υἱόν αὐτῆς τόν πρωτότοκον, καί ἐσπαργάνωσεν αὐτόν καί ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς

τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Λουκ. β', 7).

Καί, ξαφνικά, τό ἀκατέργαστο σπήλαιο ἔλαμψε. Ἀναδείχτηκε Οὐρανός. Ἡ ἀπέρριπτη φάτνη ντύθηκε τῇ δόξῃ τοῦ θρόνου. Τό φτωχικό παχνί ἔγινε ὁ πλοῦτος τοῦ κόσμου. Δέν μετουσιώθηκε ἡ ὕλη. Δέν μεταποιήθηκε τό χῶμα σέ χρυσό. Οἱ ἀράχνες, πού κρέμονταν στίς γωνιές δέν φώτισαν σάν πορφύρες. Ἡ δική Σου παρουσία ἀλλοίωσε τό σπήλαιο. Τό γέμισε μέ τό ὑπερούσιο Φῶς. Τό καθάγιασε μέ τή Θεία Ἐπιφάνεια. Καί τό καθιέρωσε σάν Ναό καί θρόνο τῆς ὑπερούσιας Θεότητος.

Ἦρθες στή γῇ μας κι «ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως». Ἐκλινες τό κεφάλι στή φάτνη καί τήν ἀγίασες. Μεταμόρφωσες καί τό σπήλαιο καί τήν οἰκουμένη. Τήν ἀνθρώπινη φύση μας τήν ἀποκατέστησες στό παραδείσιο κάλλος τῆς. Τή γῇ μας τήν ἔκανες δῶμα τῆς Βασιλείας Σου.

«Μυστήριον ξένον ὁρῶ καί παράδοξον, οὐρανόν τό σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν τήν Παρθένον, τήν φάτνην χωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος, Χριστός ὁ Θεός...».

Κυριέ μου, μένω θαμπωμένος μπροστά στό μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης Σου. Στό ἄδειασμα τῆς δόξας Σου, πού γέμισε μέ καθαρό φῶς καί μέ οὐράνια δόξα τό σπήλαιο κι ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη. Σφίγγομαι, ὅμως, κάτω ἀπ' τό βάρος τῆς θλίψης καί τῆς ντροπῆς, ὅταν ἀναλογίζομαι τῶν ἀνθρώπων τήν ἀνάστρο-

φη κίνηση. Καί πιο πολύ την δική μας, τών λειτουργών Σου, την πράξη, πού ἀδέξια, ἄπρεπα καί ἀνάξια παρεδρεύουμε στό ἐσώτερο τοῦ παναγίου Σπηλαίου Σου.

Ἐμεῖς, οἱ μικροί, οἱ ἀδύναμοι, οἱ ἀμαρτωλοί, ἀλλοτριώνουμε «τόν Ναό τῆς Δόξης Σου». Φυγαδεύουμε τή Θεία Χάρη. Μολύνουμε τόν ἱερό χώρο. Μεταποιῶμε τήν Ἐκκλησία Σου σέ σπήλαιο ἀλόγων παθῶν. Μέ τίς μικροτητές μας. Μέ τὰ ἀνθρώπινα πάθη μας. Μέ τίς φιλοδοξίες μας. Μέ τίς κοσμικές μεθοδεύσεις μας. Ἀπλώνουμε νέφος πνικτικό, πού κρύβει τόν ἥλιο καί στερεῖ τήν θαλπωρή. Ἀφανίζουμε τά ἴχνη, πού σηματοδοτοῦν τήν αἰωνιότητα. Κι ἡ Ἐκκλησία Σου χάνει τή θωριά της, βρωμίζει, ἐξουθενώνεται.

Ἀναδιφῶ τή σύγχρονη ἱστορία. Τή δική μας ἱστορία. Αὐτή, πού τήν ἔζησα καί τήν ψηλάφισα... Τή δραστηριότητα τῆς γενιᾶς μου μέσα στήν Ἐκκλησία Σου. Τήν παρουσία μας καί τούς ἀγῶνες μας. Καί νοιώθω τό βάρος νά μέ πιέξει.

Στό χώρο, πού Σὺ, Ἰησοῦ μου, θρόνιασες τήν ἀλήθεια, τήν καθαρότητα, τήν εἰλικρίνεια, τήν ἀγάπη, ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐγκαταστήσαμε τίς ἐχθρότητες, τὰ καυτὰ μίση, τήν ἀνομία, τή βρωμερότητα. Μπήκαμε στόν Οὐρανό γιά νά διακονήσουμε, καί τόν κάναμε σπήλαιο.

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού γίνεται τοῦτο. Ἀλλά καί δέν εἶναι μικρή ἡ εὐθύνη γιά τήν ἐπανάληψη τῆς φθορᾶς καί τῆς ἀλλοτρίωσης. Βλέπω, Κύριέ μου, τό πρόσωπό Σου νά ἐκφράζει τή λύπη. Τό Πανάγιο χέρι Σου νά ὑψώνεται. Τό φραγγέλιο νά στρέφεται κατεπάνω μας.

Κι ὁ λόγος Σου, ἐλεγκτικός, νά χτυπάει τίς συνειδήσεις μας. «Γέγραπται, ὁ οἶκος μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται· ὑμεῖς δέ αὐτόν ἐποιήσατε σπήλαιον ληστῶν».

«Σπήλαιον ληστῶν» ὁ οὐράνιος χώρος. Ἡ Μυστική Τράπεζα, πού βαστάζει τό ἀτίμητο σῶμα Σου. Ἡ καθέδρα τῆς ἀλήθειας. Ἡ πηγὴ τῆς καθαρότητας.

Τοῦτες τίς μέρες θά ἠχήσουν οἱ καμπάνες. Θά σημάνουν Χριστοῦγεννα. Οἱ ἄγγελοι θά ξαναφέρουν τό μήνυμα. Οἱ ἀγνές ψυχές, οἱ ἀπόγονοι τῶν ποιμένων, θά σπεύσουν νά προσκυνήσουν. Οἱ διψασμένες ὑπάρξεις, σάν ἄλλοι μάγοι, θά νοιώσουν τήν ἀνάγκη νά ἐρευνήσουν. Οἱ Ἡρώδαι θά ταραχθοῦν λίαν.

Μέσα σ' αὐτήν τήν κοσμοκίνηση καί τήν κοσμογονία, ἐγὼ νοιώθω τήν ἀνάγκη νά ὑψώσω τό βλέμμα σέ Σένα, Χριστέ μου, καί νά Σέ ἱκετέψω. Μεταποίησε ξανά τή φάτνη σέ οὐρανό. Τό σπήλαιο τῶν ἀλόγων παθῶν μας σέ ζωντανή, ἀγνή, λαμπροφορεμένη Ἐκκλησία Σου.

Ἐμεῖς ἀφήσαμε στό διάβα μας τὰ ἴχνη τῆς φθορᾶς καί τῆς διαφθορᾶς. Μεταλλάξαμε τήν Ἐκκλησία Σου. Ἐγκαταστήσαμε στόν περίβολό της τὰ ἄλογα πάθη μας. Ἐλα, Σὺ, νά τήν ἀναπλάσης. Νά τήν μεταμορφώσης. Νά τήν ἀγιάσης. Νά τήν ἀποκαταστήσης στό κάλλος της, νά τήν ἐπαναφέρεις στή δυναμική ἀποστολή της.

Πραγματοποίησε ξανά αὐτό τό μεγάλο θαῦμα. Στήν προβληματική ἐποχή μας. Στίς δύσκολες μέρες μας. Μ' ὅποιο τρόπο Σὺ γνωρίζεις. Εἴτε μέ τήν παρουσία Σου, εἴτε μέ τήν πνοή τῆς Θείας Σου

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ιη΄ Τραμπουκισμοί καί μηχανορραφίες γιά τή δεύτερη έκτόπιση

Τό status quo πού δημιουργήθηκε στά ἐκκλησιαστικά πράγματα τόσο μέ τίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε., ὅσο καί μέ τήν ἀποφασιστικότητα καί σταθερότητα τῶν μητροπολιτῶν Λαρίσης Θεολόγου καί Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου, πού ἤδη βρίσκονταν μέσα στίς μητροπόλεις τους μέ τήν συνείδηση τοῦ νόμιμου καί κανονικοῦ ἱεράρχου, δέν μπορούσε νά γίνει ἀνεκτό ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ. Ἡ κίνησή του καθοριστική. Τοποθέτησε τόν ἑαυτό του τοποτηρητή στήν Ἀττική καί τόν τιτουλάριο μητροπολίτη Δωδώνης Χρυσόστομο, τόν γνωστό ἡγούμενο τῆς μεγάλης καί πλούσιας μονῆς Πεντέλης, ἀρχιερατικό ἐπίτροπο. Τόν ἱερωμένο πού θά ἔφερνε στό ζενίθ τήν πόλωση στή μητρόπολη Ἀττικῆς. Δεῖτε

Χάριτος, εἴτε μέ τό φραγγέλιό Σου.

Οἱ ψυχές μας λαχταροῦν καί προσδοκοῦν νά δοῦν καί νά ζήσουν «Οὐράνιον τό σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν τήν Παρθένον».

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

τί γράφει ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος στό βιβλίο του «Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ» (σελ. 511-512):

«8. Περίοδος τραμπουκισμῶν.

Ἡ Συνοδική ἀπόφαση, πού ἀντικανονικά καί παράνομα ἔκανε τήν ἐξαγγελία τῶν ἐπιτιμίων, ἀνοιξε τό δρόμο σέ ἀνήκουστες ἀθλιότητες καί σέ τραμπουκισμούς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀναγκάστηκε νά δεχτεῖ μέ δυσφορία τήν ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πού ἀνέστελλε τόν διορισμό τοῦ Μητροπολίτη Βαρθολομαίου σάν τοποτηρητή. Καί μεθόδευσε τήν ὑπερβασή της. Σέ κενό Συνοδικῆς ἐξουσίας, μετά τήν τελευταία συνεδρίαση τῆς Συνόδου τῆς περιόδου 1992 - 1993 καί πρὶν ἀναλάβει καθήκοντα ἡ νέα Σύνοδος, στίς 31 Αὐγούστου, διόρισε τόν ἑαυτό του τοποτηρητή στήν Μητρόπολη Ἀττικῆς. Καί ἐξουσιοδότησε κάποιον τιτουλάριο Μητροπολίτη, γνωστό γιά πολλές του πρωτοβουλίες, νά τόν ἐκπροσωπεῖ σάν γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος.

Ὁ τιτουλάριος, ἔχοντας τή φιλοδοξία νά ἐγκατασταθεῖ σάν Μητροπολίτης στήν Ἀττική, θεώρησε πῶς ἐξυπηρετεῖται στό πρόγραμμά του, ἂν ἀσκήσει ὀργανωμένη τρομοκρα-

τία κι ἂν κινηθεῖ στήν περιοχή σάν τραμπούκος.

Τό τί ἔγινε στους μήνες πού ἀκούθηκαν, δέν περιγράφεται. Ἱερεῖς καταδικώχτηκαν. Τραμπούκοι ἀνακριτές καλοῦσαν τίμιους λειτουργούς τοῦ Θεοῦ σέ ἀνακρίσεις, δίχως νά ὑπάρχει οὐσιαστικό παράπτωμα. Μέ μόνη τήν κατηγορία ὅτι λειτούργησαν μέ τόν κανονικό ἐπίσκοπό τους ἢ τόν μνημόνευσαν στή Θεία Εὐχαριστία. Ἄλλοι κατατρομοκρατήθηκαν προληπτικά, γιά νά μήν ἀποδεχτοῦν τόν Μητροπολίτη τους. Οἱ οἰκογένειές τους ἀπειλήθηκαν. Πρεσβυτέρους καί παιδιά ἱερέων δέχτηκαν ἀπανωτά τηλεφωνήματα, πού τούς πληροφοροῦσαν, ὅτι ὁ φάκελος τοῦ ἱερέως-πατέρα τους βρίσκεται στήν Ἱερά Σύνοδο κι ὅτι σύντομα θά κινηθεῖ διαδικασία καθαιρέσεώς τους.

Ὁ ὄγκος τῶν δικογραφιῶν πού σχηματίστηκε, εἶναι σημαντικός καί σηματοδιακός. Ὁμάδες ἱερέων ἀναγκάζονταν τήν ἴδια μέρα νά παρουσιαστοῦν στους ἀνακριτές, γιά νά ἀπολογηθοῦν. Καί, ταυτόχρονα, μέ βία κι ὑπουλο τρόπο στέλνονταν στίς ἐνορίες διαβεβλημένα πρόσωπα, γιά νά ἐκδιώξουν τούς καταξιωμένους ἱερεῖς καί νά ἀναλάβουν αὐτοί τήν ἄσκηση τοῦ ποιμαντικοῦ καί διοικητικοῦ ἔργου!!»

Πρόθεση τοῦ Σεραφεῖμ ἦταν νά ἐκδιωχθεῖ βία ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος ἀπό τήν Κηφισιά. Τό κίνητρο βέβαια τοῦ Δωδώνης ἦταν φανερό σέ ὅλους. Νά κερδίσει μέ τό σπαθί του τήν μητρόπολη Ἀττικῆς σφαι- γιάζοντας πρώτα μέ αὐτό τόν μαρ-

τυρικό ἐπίσκοπο Ἀττικῆς Νικόδημο.

Ὁ Δωδώνης ἄρχισε νά ἐκπέμπει πολεμικά μηνύματα κατά τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου χρησιμοποιώντας δύο βήματα: Τό πρώτο: ὁ ἄμβων τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπου πῆγαινε νά λειτουργήσει, ξαφνικά, στίς πύς ἱερές στιγμές, ἄρχιζε νά ἐξαπολύει μύδρους κατά τοῦ Νικοδήμου, σέ ἕνα ἐκκλησίασμα τίς πύς πολλές φορές ἀνυποψίαστο ἀπό ὅλα αὐτά πού τεκταίνονταν μέσα στήν Ἐκκλησία. Κι ἂν λίγοι πού γνώριζαν ἀντιδροῦσαν μέ κάποια φωνή ἢ κάποια διαμαρτυρία, οἱ φωνασκίες καί οἱ ἀπειλές πολλαπλασιάζονταν καί τά ντεσιμπέλ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του τρυποῦσαν τά αὐτιά τῶν πιστῶν μετατρέποντας τή λατρεία σέ πεδίο μάχης.

Ἀπεναντίας, ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος ποτέ δέ χρησιμοποίησε τόν ἄμβωνα τῆς Ἐκκλησίας γιά νά ἐκπέμψει διχαστικά μηνύματα στό λαό τοῦ Θεοῦ. Ἡ λειτουργία πού τελοῦσε γινόταν μέ πολύ μεγάλη ἡσυχία καί κατάνυξη καί στό κήρυγμα πάντα μετέδιδε τήν πλούσια πνευματική του ἐμπειρία ἀφορμώμενος ἀπό τόν εὐαγγελικό λόγο.

Δεύτερο βῆμα τοῦ Δωδώνης: τά μέσα ἐνημέρωσης. Ξαφνικά ἐμφανίστηκε νά βγαίνει διαδοχικά σ' ὅλα τά τηλεοπτικά κανάλια ὡς οἰκετός καί φίλος, μιλώντας πολλές φορές στους δημοσιογράφους στόν ἐνικό, καί νά κηρύσσει ἕναν ἀνοικτό πόλεμο κατά τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου.

Τό κλίμα γινόταν ὅλο καί πύς ἐν-

τονο καί ὁδηγεῖτο σέ εὐθεία ἀντιπαράθεση. Ἡ μεγάλη σύγκρουση συνέβη στὸν πανηγυρικό ἑσπερινό τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς Κηφισιάς, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος στὴν ἀρχή, καί σέ μία προσπάθεια νά ὑπάρξει μία προσέγγιση, ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεὶμ νά συλλειτουργήσουν στὴν πανήγυρη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στὴν Κηφισιά. Δέν ὑπῆρξε ἀνταπόκριση στὴν πρότασή του καί γι' αὐτό δήλωσε πὼς θά παρευρεθεῖ καί στὸν ἑσπερινό καί στὴ λειτουργία. Τό ἴδιο δήλωσε ὁμως καί ὁ Δωδώνης καί ἡ μέρα τῆς ἀναμέτρησης ἔφτανε.

Στὶς 25-10-1993 ὁ Ναός τοῦ Ἁγίου Δημητρίου γέμισε μέ ἀστυνομικούς. Γνωρίζοντας οἱ ἀστυνομικὲς δυνάμεις τὴν προκλητικότητα τοῦ Δωδώνης καί τίς ἀναμενόμενες ἀντιδράσεις ἀπὸ τὸν λαό, φρόντισαν νά γεμίσουν τὸν Ναό μέ ἀστυνομικούς μέ πολιτικά, ὥστε ὁ λαός νά μείνει ἔξω καί οἱ μεμονωμένες περιπτώσεις ἀντιδράσεων πού θά ἐκδηλώνονταν νά ἀπομονωθοῦν καί νά ἐκδιωχθοῦν ὅσοι λίγοι μπόρεσαν νά εἰσέλθουν στό ναό, μέ δυσκολία. Παράλληλα, προσπάθησαν νά ἐμποδίσουν τὸν νόμιμο μητροπολίτη Ἀττικῆς Νικόδημο, ὁ ὁποῖος δέν δέχθηκε νά παραμείνει ἔξω. Μέ τὴν εἴσοδό του ὁμως, ὅταν ἔφτασε στὸν σολέα, ἓνα τεῖχος ἀστυνομικῶν μέ πολιτική περιβολή καί ἐλάχιστων ἐγκαθέτων πού κλωτσάγαν καί κτυποῦσαν ὅπου ἔβρισκαν, ἐπέτρεψαν νά μείνει στό ἀπυρόβλητο ὁ δε-

σπότης πού ἦλθε νά καταλάβει μέ τὴν βία τὸ θρόνο τοῦ ἀδελφοῦ του. Δεῖτε τὴν ἀνακοίνωση πού δόθηκε ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Ἀττικῆς στὰ μέσα ἐνημερώσεως καί ἐνημέρωνε τὸν λαό γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῶν γεγονότων (Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ σελ. 520-521):

«Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημος ἐγκαίρως εἶχε ἀνακοινώσει ὅτι ἐκπληρῶν χρέος ἐπισκοπικό θά χοροστατήσει κατὰ τὸν Ἑσπερινό τῆς 25-10-1993.

Ὅταν προσῆλθε νά πραγματοποιήσει τὸ ἱερό αὐτό καθῆκον, διαπίστωσε μέ λύπη ὅτι ὁ ἱερός Ναός εἶχε μετατραπεῖ σέ φρούριο κατειλημμένο ἀπὸ ὀκτακοσίους περίπου ἀστυνομικούς, κατὰ τὸ πλεῖστον μέ πολιτική περιβολή, καί ἐλάχιστους ἐγκαθέτους, πού προστάτευαν τὸν παράνομο καὶ ἀντικανονικό τιτουλάριο Μητροπολίτη Δωδώνης καὶ ἦσαν καὶ πανέτοιμοι νά ἀναμετρηθοῦν μέ τοὺς πιστοὺς, νά ἀνταγωνιστοῦν, νά προπηλακίσουν καὶ νά ἐξευτελίσουν αὐτό τὸ ἴδιο τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Οὐδεὶς προσκυνητὴς κατῴρθωσε νά μπεῖ μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Πρὸ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ὁ Σεβασμιώτατος ὑποχώρησε, προκειμένου νά προστατεύσει ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ εἰρήνη καὶ τὴν δημόσια τάξη. Καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν ἐλπάνευσε τὴν ἱερὰ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στοὺς δρόμους καὶ τίς πλατεῖες τῆς Κηφι-

σιās, εύλόγησε τούς πιστούς καί ά - πεχώρησε.

Τό κράτος τοῦ Νόμου ύπετάγη γιά μιá άκόμη φορά στη βία καί στην ά - θλιότητα, πού διέπει, δυστυχώς, επί μακρά έτη τή ζωή τής Έκκλησίας.

Ό Σεβασμιώτατος καταγγέλλει στον Έλληνικό λαό όλους τούς ύπευ - θύνους αύτής τής τραγικής κατα - στάσεως. Πρώτον έκείνους άπό τούς άδελφούς του Αρχιερείς, πού θλίβον - ται καί άνησυχούν γιά τήν πορεία τών έκκλησιαστικών μας πραγμά - των, αλλά, έντρομοι, παραμένουν άφωνοι καί δέν έννοούν νά άνοιξουν τό "Πηδάλιο", δέν ύψώνουν τή φωνή τους καί δέν τολμούν νά στηρίξουν μέ τήν παρρησιασμένη στάση τους τούς διασυρόμενους άπό τό γερον - τικό πείσμα τοῦ κ. Σεραφείμ Ίερούς Κανόνες. Καί δεύτερον τούς άρμόδι - ους πολιτειακούς παράγοντες, οί ό - ποίοι άνέχονται τήν πηγή όλων τών κακών, δηλαδή τίς συνεχεΐς παρα - νομίες, τίς έπανειλημμένες προσβο - λές τών θεσμών καί τούς έξευτελι - σμούς τοῦ Κράτους δικαίου άπό τούς έλάχιστους άδίστακτους καιροσκο - πους τοῦ Έκκλησιαστικού κατεστη - μένου.

Λυπάται, διότι ό άγώνας τοῦ πι - στοῦ Λαοῦ γιά τήν άποκατάσταση τής κανονικής καί έννομης τάξης στην Έκκλησία, ένώ σήμερα θά έπρεπε νά είχε τελειώσει, τώρα μόλις άρχίζει».

Δυστυχώς όμως καί ένα δεύτερο γεγονός έξ ίσου σοβαρό συνέβη κα - τά τήν μέρα τής έθνικης έπετείου. Κλειδώθηκε ό ναός γιά νά μή λει - τουργήσει ό κανονικός καί νόμιμος

μητροπολίτης. Γράφει ό Άττικής Νι - κόδημος (αυτόθι, σελ. 521):

«Μιά δεύτερη έκδήλωση τραμπου - κισμού έγινε κατά τήν ιερή έπέτειο τής 28ης Όκτωβρίου.

Ό Ναός τοῦ άγίου Δημητρίου κλει - δώθηκε. Οί πιστοί ύποχρεώθηκαν νά μένουν στό πεζοδρόμιο. Δίχως Θεά Λειτουργία. Δίχως τή δυνατότητα καί τήν έλευθερία νά έκφράσουν τά αίσθήματα εύγνωμοσύνης τους στον Κύριο καί στην Παναγία Μητέρα Του. Αίχμάλωτοι τής σκληρότητας καί τής αύθαιρεσίας. Έξόριστοι άπό τό σπίτι τους, άπ' τόν Ναό τοῦ Θεοῦ. Καί προ - βληματισμένοι γιά τά καμώματα τής έκκλησιαστικής ήγεσίας, πού δέν ύπολογίζει μήτε τήν ιερότητα τών στιγμών μήτε τά αίσθήματα τοῦ πλη - ρώματος τής Έκκλησίας».

Ήδη στις 15 Όκτωβρίου δημο - σιεύτηκε ή άπόφαση τής έπιτροπής άναστολών τοῦ Σ.τ.Ε. Δέν ίκανο - ποιούσε τό αίτημα γιά άναστολή τοῦ αύτοδιορισμοῦ τοῦ Αρχιεπισκό - που ως τοποτηρητή στην μητρόπο - λη Άττικής. Κατανοούσε όμως τήν βλάβη πού ύφίστατο ό αίτών καί μετέφερε τήν τακτική δικάσιμο άπό τόν Δεκέμβριο στον Νοέμβριο. Καί αύτή ή άπόφαση έπαιξε τό ρόλο της καί άποθράσυνε τόν Δωδώνης, γιά νά συμπεριφερθεΐ στην Κηφι - σιά μέ αύτόν τόν τρόπο.

Λίγο μετά τά γεγονότα στον Άγιο Δημήτριο έπιδεινώθηκε ή ύγεία τοῦ Αρχιεπισκόπου καί ταξίδεψε μέ τόν τιτουλάριο μητροπολίτη στην Άμε - ρική. Όταν γύρισε, παρ' όλη τήν κάμψη στην ύγεία του, δέν μείωσε

τήν επιθετικότητα του και τή διάθεσή του να έξοντώσει τούς τρεῖς μητροπολίτες. Στίς 25 Νοεμβρίου ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶδαν ἕναν Ἀρχιεπίσκοπο νά σκαρφαλώνει κυριολεκτικά μέ τή βοήθεια καί τό σπρώξιμο τῶν βοηθῶν του στό Μέγαρο Μαξίμου, γιά νά ἱκετέψει τόν πρωθυπουργό νά τοῦ δώσει νόμο-στιλέτο γιά νά δολοφονήσει τούς μητροπολίτες. Νά περάσει στή Βουλή δηλαδή διάταξη πού νά ἀπαγορεύει στούς ἐκκλησιαστικούς λειτουργούς νά προσφεύγουν στή Δικαιοσύνη γιά τήν προστασία τους. Στίς δηλώσεις τους, μέ τήν ἔξοδο, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος φαινόταν ἱκανοποιημένος. Καί ὁ πρωθυπουργός δεσμεύθηκε νά ἐκπληρώσει τό αἶτημα, νά περάσει τόν Νόμο.

Τίς ἐπόμενες μέρες ἄρχισε ἡ φημολογία ὅτι ὁ Νόμος περνάει ἢ ὅτι θά ἐκδοθοῦν Προεδρικά Διατάγματα πού θά ἀκυρώνουν τά Διατάγματα Καταστάσεως τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν. Τόσο ὁ Ὑπουργός Παιδείας Φατοῦρος ὅσο καί ὁ ὑφυπουργός ἐπὶ τοῦ τύπου Βενιζέλος εἶχαν τεθεῖ ἀντίθετοι σέ μιά τέτοια κίνηση. Ἀπό τήν ἄλλη, πρόσωπα περί τήν κυρία τοῦ πρωθυπουργοῦ προσπαθοῦσαν νά φέρουν στό προσκήνιο διάφορες μυστικές συνεννοήσεις καί μηχανορραφίες.

Πέρασαν καί οἱ δύο πρῶτοι μῆνες τοῦ 1994. Στίς 3-3-1994 δημοσιεύθηκε καί νέα ἀπόφαση τοῦ Σ.τ.Ε. Αὐτή ἀφοροῦσε τά περιβόητα «ἐπιτίμια τῆς ἀκοινωνησίας». Τό δικαστήριο τά θεώρησε πνευματικά, ὅτι δέν

ἔχουν καμιά ἐπίπτωση ἐπὶ τῆς διοικητικῆς καταστάσεως τῶν μητροπολιτῶν, καί γι' αὐτό ἀπέφυγε νά κρίνει τήν ἀντικανονικότητα καί τό ἀνυπόστατο αὐτῶν τῶν ἐπιτιμίων. Ἐξ ἄλλου παρέπεμπε τό θέμα στήν Ὀλομέλεια. Τό σκεπτικό αὐτό τῆς ἀποφάσεως, ὅτι δέν μπορούσαν τά ἐπιτίμια νά ἀποτελέσουν βάρη γιά νά πατήσῃ τό Ὑπουργεῖο καί νά θίξῃ τή διοικητική ἀρμοδιότητα τῶν τριῶν μητροπολιτῶν, γνωστοποιήθηκε μέ τήν κοινοποίηση τῆς ἀποφάσεως στόν Ὑπουργό Παιδείας. Δέν μπορούσαν δηλαδή μέ τήν προβολή τῶν ἐπιτιμίων νά πιέσουν τόν Ὑπουργό νά ἐκδόσῃ διατάγματα ἐκπτώσεως γιά τούς μητροπολίτες. Ἡ ἴδια ἐνημέρωση ἐγίνε καί στόν νομικό σύμβουλο τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας Παυλόπουλο, ὅτι χρειάζεται μέ βάση τόν καταστατικό τῆς Ἐκκλησίας τελεσίδικο Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο πού νά καταδικάζει κάποιον μητροπολίτη, γιά νά ὑπογραφεῖ Προεδρικό Διάταγμα ἐκπτώσεώς του. Καί οἱ δύο κατάλαβαν καί δέχθηκαν ὅτι ἡ ὑπογραφή Προεδρικοῦ Διατάγματος δέν ἔχει νομικό ἔρεισμα καί ὅτι τυχόν ὑπογραφή διαταγμάτων πάσχει ἀπό ἀκυρότητα.

Ἐνῶ ὅμως αὐτό ἦταν τό κλίμα, τούς δυό ἐπόμενους μῆνες ἄρχισε νά λειτουργεῖ ἕνα ἐντονότατο παρρασκήνιο. Πρωτοστάτης καί πάλι ὁ τιτουλάριος μητροπολίτης Δωδώνης, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε πρόσβαση ἀπ' εὐθείας στόν πρωθυπουργό καί ἄρχισε νά κάνει ἕνα εὐρύτατο σχε-

διασμό για τό πώς θα πετύχει τούς ίδιοτελείς σκοπούς του. Οί παρασκηνακές αυτές κινήσεις έγιναν μέ πολλή σπουδή καί μυστικότητα κατά τό τέλος Μαρτίου καί άρχές Άπριλίου. Έγιναν έρήμην τής Διαρκούς Ίεράς Συνόδου καί άποσκοποῦσαν τάχιστα νά βρεθεῖ ὁ Δωδώνης μητροπολίτης στήν Άττική. Τά στοιχεῖα αὐτά τά άποκάλυψαν οἱ έφημερίδες «Έστία» καί «Παρόν», υποψίασαν τούς συνοδικούς μητροπολίτες Πειραιώς καί Αἰγιαλείας για νά άντιδράσουν καί περιγράφονται στό βιβλίο τοῦ Άττικής Νικοδήμου «Εἰπέ τῇ Έκκλησίᾳ» (δημοσίευμα Έστίας 8-4-1994, σελ. 532-534 καί στήν ΕΓΚΥΚΛΙΟ ΑΝΑΦΟΡΑ τοῦ Αἰγιαλείας σ' ὅλους τούς Ίεράρχες, σελ. 551-556). Τί προσπάθησε λοιπόν νά κάνει ὁ Δωδώνης; Τρεῖς ἦταν οἱ κεντρικές κινήσεις του:

1) Νά πιέσει μέσω τοῦ πρωθυπουργοῦ τόν ὑπουργό Παιδείας Φατοῦρο νά υπογράψει τά διατάγματα έκπτώσεως τῶν τριῶν βασιζόμενος στό «έπιτίμιο τῆς άκοινωνίας».

2) Μείζονα κίνηση σκοπιμότητος μεθόδευσε, για νά μπορεῖ γρήγορα νά έκλεγεῖ ἐκεῖνος στήν Άττική μετά τήν άποπομπή τοῦ Νικοδήμου, καί ζήτησε άπό τόν πρωθυπουργό τροποποίηση τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Έκκλησίας για τήν έκλογή έπισκόπων άπό τή Διαρκή Ίερά Σύνοδο καί ὄχι άπό τήν Σύνοδο τῆς Ίεραρχίας, ὅπως γινόταν.

3) Ή τρίτη κίνηση εἶχε νά κάνει μέ τό έκκλησιαστικό παρασκήνιο.

Πώς άπό τήν τρέχουσα Διαρκή Σύνοδο θά πετύχει τήν έκλογή του στήν Άττική.

Όλα ἦταν κανονισμένα, ὥστε πρίν τό Πάσχα νά εἶχαν ὀλοκληρωθεῖ τόσο ἡ έκτόπιση τοῦ Νικοδήμου ὅσο καί ἡ έκλογή στή θέση του τοῦ Δωδώνης. Όταν ὁμως ἔθεσαν θέμα στή Διαρκή Σύνοδο ὁ Πειραιῶς καί ὁ Αἰγιαλείας, άπόντος τοῦ άσθενούντος Σεραφεῖμ, νά κάνει δήλωση ἡ Σύνοδος ὅτι ὁ Δωδώνης δέν τήν εκπροσωπεῖ, άντέδρασε ὁ Αρχιγραμματέας Δαμασκηνός Καρπαθάκης, ἔκανε έπεισόδιο καί άποχώρησε. Ή ὀξυνση αὐτή υποψίασε άκόμα πιό πολύ τούς δύο Ίεράρχες ὅτι κάτι κρυφό τεκταίνεται άπό τόν Δωδώνης πού τό άγνοοῦν, καί βγήκαν άπό τήν Σύνοδο, ἔστειλαν τηλεγραφήματα στόν πρωθυπουργό, τόν ένημέρωσαν ὅτι ὁ Δωδώνης καμιά έξουσιοδότηση δέν ἔχει άπό τήν Σύνοδο καί ζήτησαν άπό τόν πρωθυπουργό νά πάψει νά συνομιλεῖ μαζί του. Έτσι, ἡ συνάντηση πρωθυπουργοῦ-Δωδώνης πού εἶχε προγραμματισθεῖ άκυρώθηκε, ὁ Δωδώνης άπομονώθηκε, αλλά στή συνάντηση τοῦ πρωθυπουργοῦ μέ τόν Νομικό Σύμβουλο Λιλαῖο άνακοινώθηκε έπίσημα άπό τόν πρωθυπουργό ὅτι τά Προεδρικά Διατάγματα θά έκδοθοῦν άπό τόν ὑπουργό Παιδείας. Τήν άνακοίνωση μάλιστα τήν ἔκανε ὁ ὀφυπουργός Βενιζέλος, πού διαφωνοῦσε μέ ὅλα αὐτά.

Στήν άνακοίνωση αὐτή άντέδρασαν άμέσως πολλοί μητροπολίτες, πού μέ τηλεγραφήματά τους καί

ἀνακοινώσεις τους τοποθετήθηκαν ἀρνητικά σέ ὅλα αὐτά. Ἀντέδρασαν ἀμέσως οἱ: Σύρου Δωρόθεος, «Δημητριάδος» Χριστόδουλος, Σιδηροκάστρου Ἰωάννης, Καρυστίας Σεραφεῖμ, Αἰτωλοακαρνανίας Θεόκλητος, Κιλκισίου Ἀπόστολος, Ὑδρας Ἱερόθεος, Πειραιῶς Καλλίνικος, Σερρῶν Μάξιμος, Ἐλασσώνος Σεβαστιανός, Κονίτης Σεβαστιανός (δεῖτε τὰ κείμενα διαμαρτυρίας: «Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ», σελ. 536-542).

Δώστε προσοχή πῶς περιγράφει τή συμπαράσταση τῶν λαϊκῶν μελῶν ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος («Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ», σελ. 542-543):

«...Θά ἦταν πολύ χρήσιμο νά συναχθοῦν καί νά διασωθοῦν οἱ ἀντιδράσεις τῶν πιστῶν μελῶν τοῦ Σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τῶν ἀγνῶν ἀνθρώπων, πού δέν προσβλέπουν σέ ἀξιώματα καί δέν μετροῦν μέ σκοπιμότητες τή θέση τους ἢ τήν ἀντίθεσή τους, τήν κατάφασή τους ἢ τήν ἀρνησή τους στίς πρωτοβουλίες καί στίς ἀποφάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας.

Ἡ παρουσία, ἡ συμπαράσταση καί ἡ συναντίληψη τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἐκδηλώθηκε μέ τρόπο ποικίλο ἀλλά σημαδιακό.

Ἄτομα καί ὁμάδες πιστῶν κινήθηκαν πρὸς τήν κατεύθυνση τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας γιά νά διαμαρτυρηθοῦν, νά ζητήσουν καί νά ἀξιώσουν τήν τήρηση τοῦ Συντάγματος καί τῶν Νόμων, τήν ὑποταγή στίς ἀποφάσεις τῆς Δικαιοσύνης, τόν σεβασμό τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων, τήν ἀποφυγή τῆς παρεμβάσεως στά ἔσωτερικά

τῆς Ἐκκλησίας, τό σπάσιμο τῆς συμμαχίας μέ τήν Σεραφειμική μηχανογραφία. Οἱ ἴδιοι οἱ κρατικοὶ παράγοντες ὁμολόγησαν ὅτι στά γραφεῖα τους εἶχαν φτάσει χιλιάδες ἐπιστολῶν καί τηλεγραφημάτων, πού σιγμάτιζαν τήν ἀπόφαση τοῦ πρωθυπουργοῦ καί τῶν ἀμεσῶν συνεργατῶν του νά ἀποδεχτεῖ τίς προτάσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ καί νά περάσει γιά δεύτερη φορά ἀλυσίδες στούς ἀθώους καί ἀνυπεράσπιστους Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας.

Μά δέν ἦταν μονάχα αὐτοί, πού συγκρότησαν μέτωπο ἀντιστάσεως κατά τῆς ἀντικανονικότητας καί τῆς παρανομίας. Δυσεξαρίθμητες εἶναι οἱ ἐκδηλώσεις ἀγάπης καί συμπαράστασεως πού δεχτήκαμε ἀπό γνωστούς καί ἀγνώστους ἀδελφούς τοῦ Κυρίου μας. Ἀπό ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐλληνικῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀπό ὅλες τίς κοινωνικές καί τίς ἐπαγγελματικές ἐπάλξεις.

Ἀπ' τό ἀνώνυμο πλῆθος, ἀπ' τή σιωπηλή πλειοψηφία ἀνέβηκε μιά φλόγα γεμάτη ζεστασιά, γεμάτη ἀγάπη, γεμάτη λαχτάρα γνησιότητας καί πόνου γιά τήν Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς τύλιξε καί μετάβαλε τή φωτιά τῶν ἀδελφοκτόνων παθῶν τοῦ ἐπισκοπικοῦ κατεστημένου σέ πνεῦμα δρόσου διασυρίζον. Καί νοιώσαμε νά μὴ μᾶς ἀγγίζει ἡ φωτιά καί νά μὴ μᾶς καῖνε τὰ πάθη.

Προσωπικά, καταθέτω τή δυναμική ἐμπειρία μου στίς μελλοντικές γενιές καί στήν ἱστορία, ὅτι μέσα στόν διωγμό, μέσα σ' αὐτό τό καμίνι, πού οἱ ἀδελφοί μου ἀρχιερεῖς φρόντισαν

Ὁ ἐκκολαπτόμενος «άνθρωποβόρος» Νέος Κόσμος

ατά τούς ἐορτασμούς τῶν Ἡμερῶν Μητέρας καί Πατέρα, (δεύτερη Κυριακή τοῦ Μαΐου καί τρίτη Κυριακή τοῦ Ἰουνίου ἀντίστοιχα) τοῦ 2015 διαπίστωσα κάτι πού μέχρι τότε δέν τό εἶχα ὑποπτευθεῖ. Ἦξερα ὅτι οἱ γιορτές αὐτές, ἐξ ἀρχῆς κοσμικές καί μέσα στό πνεῦμα τοῦ καταναλωτισμοῦ (ἀνταλλαγή δώρων, κτλ.), εἶχαν ξεκινήσει στίς ἀγγλοσαξωνικές χώρες τόν 20ό αἰῶνα ἀπό ἀνταγωνιστικά γυναικεῖα καί ἀνδρικά κινήματα καί ἀπέβλεπαν στήν ἔξαρση αὐτονομημένων τῶν ρόλων Μητέρας καί Πατέρα στίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων. Νά ὅμως πού τό google, ἡ γνωστή μηχανή ἀναζήτησης τοῦ διαδικτύου, τίς γιόρτασε περνώντας συγχρόνως ἓνα ἀλλόκοτο μήνυμα. Προέβαλε

νά τό κάψουν "ἑπταπλασίως", ἀνικάλυψα τήν ἀληθινή Ἐκκλησία. Τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ζωντανό. Πού πάσχει μέ τούς πᾶσχοντες. Πού συνθυσιάζεται μέ τούς ποιμένες του, ὅταν σφαγιάζονται. Πού δέχεται τή θυσία τους σάν ἀντίδωρο τῆς Μυστικῆς Τράπεζας κι ἀντιπροσφέρει τήν ἀφοσίωσή του καί τήν ἔμπονη προσευχή του. Καί θεωρῶ ὅτι θά ἦταν ἀνάπηρη ἡ ἀρχιερατική μου διακονία, φτωχές κι ἀνυποψίαστες οἱ ἐμπειρίες μου, ἂν δέν

καί γιά τίς δύο, παρόμοιες ἐμπνευσης κινούμενα σκίτσα. Γιά τήν μητέρα ἔδειχνε διαδοχικά διάφορα θηλυκά ζῶα σέ «τρυφερές στιγμές» μέ τά νεογνά τους καί στό τέλος μιᾶ γυναίκα νά ἀγκαλιάζει καί νά χαϊδεύει καί αὐτή τό μωρό της. Ἀνάλογο θέμα εἶχαν τά σκίτσα γιά τόν πατέρα. Θά μοῦ πείτε, πού τό πρόβλημα; Μά, ἡ γυναίκα-μητέρα στήν ἴδια μοῖρα μέ τήν πάπια, τήν ἀρκουῖδα, τήν τίγρη; Καί ὁ ἀνδρας πατέρας στήν ἴδια μοῖρα μέ τόν πιγκουίνο καί τό σκύλο; Οἱ ἀκτιβιστές τῶν κινήματων τοῦ 19ου καί 20οῦ αἰῶνα, ἀπό πούθενά δέν προκύπτει ὅτι εἶχαν διανοηθεῖ τέτοιους συ-σχετισμούς, ὅταν καθιέρωναν αὐτές τίς γιορτές. Νά ὅμως πού οἱ σημερινοί φιλόζωοι ἀκτιβιστές, καί οἱ κάθε εἶδους «ἀναμορφωτές» τοῦ κόσμου, τούς καλ-

εἶχα ἀνηφορίσει στό μονοπάτι τοῦ Γολγοθᾶ κι ἂν δέν εἶχα δεχτεῖ τή φροντίδα καί τήν ἀγάπη τῶν Κυρηναίων».

Ὅλες αὐτές οἱ προσπάθειες, ὅλες οἱ φωνές λογικῆς δέ θά μιλήσουν εἰς τά ὦτα τῶν ὑπευθύνων τῆς πολιτείας καί τά Προεδρικά Διατάγματα θά ὑπογραφοῦν, καί ἡ δεύτερη ἐξορία γιά τούς τρεῖς μητροπολίτες θά δρομολογηθεῖ μέ τήν κίνηση αὐτή.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

λιεργοῦν. Ὁ ἄνθρωπος, κατ' αὐτούς, δέν εἶναι τίποτα παραπάνω ἀπό ἓνα ζωικό εἶδος μέσα στή βιοποικιλότητα τῆς γῆς! Καί μάλιστα, πηγαίνοντας πιό πέρα, ἐκτιμοῦν ὅτι πρόκειται μᾶλλον περί ἄκρως... «ἐπιβλαβοῦς εἶδους»!

Πρὸ ἐτῶν, ἀμερικανίδα ἀκτιβίστρια οἰκολόγος κόμπαζε μέ ἀνάρτησή της στό διαδίκτυο ὅτι προέβη σέ διακοπή κήσης (ἐκτρωση) ἀπό ἔγνοια γιά τήν προστασία τοῦ... περιβάλλοντος! Ὁ ἄνθρωπος, ἐπιχειρηματολογοῦσε, γιά νά ικανοποιήσει τίς ἀνάγκες του, ὑλικές, πνευματικές, πολιτιστικές, καί μέ τήν ἔφεση πού ἔχει νά δημιουργεῖ δικά του ἔργα (ὕλικά ἢ πνευματικά), νά ταξιδεύει, νά ἐπικοινωνεῖ, νά πολεμᾷ, νά κατακτᾷ καί νά κυριαρχεῖ, ἐξάντλεῖ πολύ περισσότερους φυσικούς πόρους ἀπ' ὅσους τοῦ ἀναλογοῦν ὡς ἐνός ἀπό τά τόσα ζωικά εἶδη. Κάθε λοιπόν ἄνθρωπος πού ἔρχεται στόν κόσμο, σύμφωνα μέ τά ιδεοληπτικά «πράσινα» κηρύγματα τῆς νέας ἐποχῆς, ἐπιβαρύνει ἀσύμμετρα τό περιβάλλον, στερώντας πόρους ἀπό τοὺς ἄλλους ζῶντες ὁργανισμούς, οἱ ὁποῖοι ἔτσι ὁδηγοῦνται σέ ἀφανισμό. Πρόσφατα δημοσιεύματα, βασιζόμενα δηθεν σέ πορίσματα ἐρευνῶν, θέλουν τό 80% τῶν ζώων πού ζοῦσαν στή γῆ πρὶν ἐμφανισθεῖ ὁ ἄνθρωπος, νά ἐξαφανίζονται μετά τήν ἐμφάνισή του! Καί ὁ αἴτιος τῆς καταστροφῆς; Ὁ ἄνθρωπος μέ τίς δραστηριότητές του· ὁ «Ἄνθρωπος, τό πρῶτο «ὑπεραρπακτικό» στήν ἱστορία τοῦ πλανήτη» (in.gr 23/8/2015)· ὁ κύριος ταραξίας τῆς ἰσορροπίας τοῦ βιοκόσμου!... Ἡ λύση λοιπόν ἀπλή: περιορισμός τῶν γεννήσεων ἀνθρώπων. Αὐτό τό μέτρο προστασίας τῆς «φυσικῆς

ἰσορροπίας» θέλησε νά ὑποδείξει ἔμπρακτα ἢ πιό πάνω ἀκτιβίστρια, ἡ ἀσυμβίβαστη προστάτιδα τῶν δικαιωμάτων ζωῆς τῶν ζώων, μέ τήν ἄρνηση δικαιώματος ζωῆς σέ ἀνθρώπινα ὄντα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καί τό δικό της παιδί, τό ὁποῖο κυφοροῦσε!...

Οἱ εὐθύνες τοῦ ἀνθρώπου γιά τήν περιβαλλοντική ὑποβάθμιση δέν εἶναι μικρές. Ἀκόμα καί ἡ Ἀγία Γραφή ἐπισημαίνει ὅτι ἡ κτίση «συστενάζει καί συνωδίνει» ὑποταγμένη καί αὐτὴ ἀκούσια στή φθορά ἐξ αἰτίας τῆς πτώσης τοῦ ἀνθρώπου, καί «ἀποκαταδοκεῖ» (περιμένει διακαῶς) τήν ἀπολύτρωσή του καί τήν φανέρωση «τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ» στό τέλος τῶν αἰώνων (βλ. Ρωμ. η' 18-25). Κάποιος ἐξ ἄλλου Εὐρωπαῖος στοχαστής εἶχε, ἀπό τά μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνα, ὑποδείξει εὐστοχα τά ἠθικά αἷτια τῆς ἀλόγιστης ἐκμετάλλευσης καί ἐξάντλησης τῶν φυσικῶν πόρων. Εἶχε πεῖ: «Ἡ γῆ ἔχει ἐπαρκεῖς πόρους γιά νά συντηρήσει τά ὄντα πού ζοῦν πάνω της, ἀλλά ὄχι τόσους, ὥστε νά κορεσθεῖ ἢ ἀπληστία ἐνός καί μόνο πλεονέκτη»! Ὡς γνωστόν δέ, ἡ γῆ μας κυριαρχεῖται ἀπό ἀρπακτικούς πλεονέκτες, πολεμοχαρεῖς μεγιστάνες «ἐπενδυτές», διαγουμιστές τοῦ πλοῦτου τῆς γῆς, καί κατακλύζεται ἀπό ντοπαρισμένα ἀκόρεστα ἀνδρεῖκελα τοῦ «american dream», τοῦ ὄνειρικοῦ καταναλωτικοῦ «κεκτημένου», πού οἱ ἴδιοι αὐτοὶ μεγιστάνες πατρωνάζουν! Καί θρηνοῦν μέν ὑποκριτικά μέσω τῶν μίντια, πού ἐλέγχουν, γιά τήν καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος ἀπό τόν ἄνθρωπο καί τόν καταδικάζουν εἰς τήν «ἐσχάτη τῶν ποινῶν», σέ ἀφανισμό, ταυτόχρονα ὅμως, σωρεῦ-

ουν αμύθητο πλούτο από τη βουλιμία των καταναλωτικο-έξαρτημένων ανδρικήλων τους!... Άλλο όμως οι ευθύνες του ανθρώπου για την μεταπτωτική τραγελαφική πολιτεία του και άλλο ή αξία του, ως του μόνου λογικού όντος στον έμβιο υλικό κόσμο. Άλλωστε, λόγω αυτής της «άξιας» και μόνον, είναι δυνατόν να του καταλογίζονται ευθύνες.

Πολύς λόγος γίνεται και πολύ μελάνι χύνεται σήμερα για την ανάδειξη και προάσπιση των «δικαιωμάτων των ζώων». Και θα ήταν κατανοητό αν επιδιώξη ήταν η ευαισθητοποίηση της κοινής γνώμης με στόχο την προστασία τους από επώδυνη και σαδιστική μεταχείριση. Δεν πρόκειται όμως μόνο γι' αυτό. Πρόκειται για καινοφανείς προσπάθειες άπονομης αυτόνομης ήθικης ύποστασης στα ζώα, από την οποία πηγάζουν «απαράγραπτα» έμφυτα δικαιώματα, μή κατ' ανάγκη συμβατά με τα ανθρώπινα προνόμια. Στον ιστότοπο phorum.gr (24/12/2010) είδαμε την έξης ανακοίνωση: «Ο σύλλογος “Πολίτες για τα δικαιώματα της Φύσης και της Ζωής” προσκαλεί τον καθηγητή Θεολόγηση Τάσιο (σ.σ. γνωστό θεωρητικό της νέας τάξης) να μιλήσει για τη “Γλώσσα των Ζώων”. Ο καθηγητής θα έπικεντρωθεί στην ανάδειξη πλευρών της συμπεριφοράς των ζώων, όχι πλέον υπό το πρίσμα του ανθρωπομορφισμού (σ.σ. του κατά πόσον, δηλαδή, μπορούν να συγκριθούν με πλευρές της ανθρώπινης συμπεριφοράς) αλλά βάσει έπιστημονικών έρευνών που έχουν πραγματοποιηθεί μόλις τα τελευταία 30 χρόνια. Οι νέες έρευνες και ανακαλύψεις, κυρίως της έπιστήμης της ήθολογίας

(σ.σ. κλάδος της ζωολογίας, που μελετά τη συμπεριφορά των ζώων), φωτίζουν τις μέχρι τώρα αντιλήψεις μας για τα ζώα και μάς κάνουν να αναρωτηθούμε εάν θα πρέπει να αλλάξουμε άρδην τη συμπεριφορά μας και τη στάση μας ως προς αυτά και να τα αντιμετωπίσουμε πλέον σύμφωνα με αυτό που πράγματι είναι –σάν αυτόνομες και ξεχωριστές οντότητες– και όχι σύμφωνα με αυτό που θα θέλαμε να είναι, όπως κάναμε μέχρι τώρα, προκειμένου να τα καταστήσουμε υποχείριά μας και να τα μετατρέψουμε σε αντικείμενα εκμετάλλευσης και χρήσης στην ύπηρεσία μας. Διότι, όπως μάς προτρέπει ο Henry Beston, πατέρας του σύγχρονου περιβαλλοντικού κινήματος: “Χρειαζόμαστε μία διαφορετική, σοφότερη και ίσως πιο μυστικιστική (σ.σ. ίσως, που να μάς ανάγει σε κόσμους μεταφυσικούς;) άποψη για τα ζώα. Σε ένα κόσμο αρχαιότερο και πιο ολοκληρωμένο από τον δικό μας τα ζώα κινούνται και δρούν ολοκληρωμένα. Προικισμένα με έπεκτασεις των αισθήσεων που έμεεις χάσαμε

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Διμηνιαίο Δελτίο

Έκκλησιαστικής Ένημέρωσης

Κωδικός 2360

Ίδιοκτήτης-Έκδότης

ό Αρχιμανδρίτης

Ειρηναίος Μπουσδέκης

Διεύθυνση

190 11 Αυλών-Άττικης

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά

Ίωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

ή δέν ἀποκτήσαμε ποτέ. Ζώντας ἀπό φωνές πού ποτέ δέν θά ἀκούσουμε. Δέν εἶναι ὅμοιά μας. Δέν εἶναι κατώτερά μας. Εἶναι ἄλλα ἔθνη. Πιασμένα μαζί μας στό δίκτυ τῆς ζωῆς καί τοῦ χρόνου. Φυλακισμένα μαζί μας στό μεγαλεῖο καί τήν ἐπώδυνη προσπάθεια τῆς ζωῆς στή γῆ"...». Εἶναι φανερό, ἀκόμα καί σέ μικροῦς μαθητές, πού μόλις ἔχουν ἀρχίσει νά ὑποψιάζονται τί εἶναι ἐπιστήμη, ὅτι αὐτά δέν μποροῦν νά σταθοῦν σάν ἐπιστημονικά πορίσματα ἀπό ἔρευνες τῆς «ἠθολογίας». Εἶναι ἰδεοληπτικές ἐπινοήσεις ἀνθρώπων, πού ἔχουν χάσει τόν μπουσούλα μέσα στή θολούρα τοῦ φαντασιακοῦ τους «Νέου Κόσμου». Ἡ δέ διασπορά τους στρατευμένη πλύση ἐγκεφάλων...

Σάν καρπός αὐτῶν τῶν κηρυγμάτων, ἐμφανίζεται ἀπό τίς τελευταῖες δεκαετίες τοῦ 20οῦ αἰῶνα ἡ τάση νά μελετῶνται τὰ ἐνστικτα τῶν ζώων σά φαινόμενα «ψυχολογίας» καί «κοινωνιολογίας» τῶν ζώων! "Ἐτσι, κάθε ἐνστικτώδης κίνηση τοῦ ζώου ἀναβαθμίζεται σέ ἔκφραση «ἀτομικοῦ δικαιώματός» του. Καί γιά νά μὴ μείνει κανένας... «γνωστικός» χώρος ἀδιερεύνητος, ἡ «ἐρεύνα» στρέφεται καί σέ φαινόμενα συμπεριφορᾶς τῶν ζώων, πού, κατά ἰσχυρισμούς δηθεν «ἐπαϊόντων»(!), συνιστοῦν περιπτώσεις «ἐμφυτου "ἐναλλακτικοῦ" σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ». "Ὅτι δηλαδή σέ κάποιες περιπτώσεις μπορεῖ τὰ ζῶα νά ἐμφανίζουν συμπεριφορές ἀντίθετες μέ τίς μέχρι τώρα θεωρούμενες ὡς φυσιολογικές λειτουργίες γιά τή διαίτησιν τῶν εἰδῶν. "Ἐτσι, ὁ προσανατολισμός αὐτός μπορεῖ νά ἐνταχθεῖ στά ἐγγενῆ «δικαιώματα» τῶν ζώων!

Ἄλλο πού δέν ἤθελαν κάποιοι γνωστοὶ τύποι ἀνθρώπων γιά νά διεκδικήσουν καί αὐτοὶ ὡς ἐγγενές τους δικαίωμα καί τόν δικό τους παρόμοιο προσανατολισμό, ὅπως κι ἂν αὐτός ὀνομάζεται.

Ἀλλά τὸ πρᾶγμα δέν σταματᾷ ἐδῶ. Ὑπάρχουν «ζωοφιλικές» ὀργανώσεις, πού θέλουν νά προωθήσουν περαιτέρω τήν ὑπόθεση τῶν δικαιωμάτων «ἐναλλακτικῆς» σεξουαλικότητος: διεκδικοῦν νά κατοχυρωθεῖ ὡς νόμιμη ἡ ἐλευθερία διαπλοκῆς τῶν... ὁμολόγων «εἰδικῶν δικαιωμάτων» μεταξύ ἀνθρώπων καί ζώων! Παράδειγμα: σύμφωνα μέ τήν ἠλεκτρονική ἔκδοση τῆς ἐφημερίδας «Τὸ Βῆμα» στίς 27/11/2012, τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶχε κατατεθεῖ νομοσχέδιο στή γερμανικὴ Μπούντεσταγκ (κάτω βουλή), πού θέσπιζε ρητῶς ὡς παράνομη καί καταχρηστικὴ μεταχείριση τοῦ ζώου τήν ἄσκηση τέτοιων... «δικαιωμάτων» μεταξύ ἀνθρώπων καί ζώων. Ἡ ἐνέργεια ὁμως αὐτῆς τῆς γερμανικῆς Πολιτείας εἶχε ξεσηκώσει ἔντονες ἀντιδράσεις «ζωοφιλικῶν» ὀργανώσεων, ὅπως π.χ. τῆς ὀργάνωσης «Ζωόφιλοι γιά τήν Ἠθικὴ Μεταχείριση τῶν Ζώων (ZETA)», παρότι τὸ σκεπτικὸ της ἦταν νά «βελτιώσει τὸ βαθμὸ προστασίας τῶν ζώων» καί ὄχι νά περιφρουρήσει τήν ἀνθρώπινη εὐγένεια! Αὐτήν, ποιά Ἀρχή, ποιά Ἐξουσία στὸν μεταμοντέρνο δυτικὸ «χριστιανικὸ» κόσμον ἐνδίαφέρει νά καλλιεργήσει; Αὐτὴν, ποῖο σὲν διαίτησιν τοῦ κάθε ἐξαρτημένου στὸν ἡδονισμό ἀτόμου νά τὴν τσαλαπατᾷ!

Οἱ Γερμανοί, ὅπως καί ὅλοι οἱ «Χριστιανικοί» λαοὶ τῆς Εὐρώπης, ἐδῶ καί 2000 χρόνια ἔχουμε διδαχθεῖ ὅτι ὁ Θε-

ὅς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπο ὡς τὴν κορωνίδα τῆς Δημιουργίας καὶ ἔδωσε σ' αὐτὸν ἡγεμονικά δικαιώματα. Εἶπε: «κατακυριεύσατε αὐτῆς (τῆς γῆς) καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἐρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν. α' 28). Ἀσχέτως τοῦ ἂν ὁ μεταπτωτικός, ἐγωκεντρικός καὶ ἀδηφάγος ἄνθρωπος ἔκανε (καὶ κάνει) χρησιμοθηρική κατάχρηση τῶν δικαιωμάτων του, εἶναι ὄντολογικά ἀδιανόητο νὰ ἀπεμπολήσει τὴν εὐγένεια τῆς καταγωγῆς του καὶ τὰ κληρονομικά προνόμιά του ἐπὶ τῆς γῆς. Νὰ αὐτοκαθαίρεθεῖ. Αὕτῃ εἶναι ἀρχέγονη πεποιθήση τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἀρχαῖος Ἀθηναῖος κομωδοποιὸς Μένανδρος ἔχει πεῖ τὸ περίφημο ἀπόφθεγμα: «Ὡς χαρίεν ἔστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾖ». Παραφράζοντας θὰ τὸ ἔλεγα ὡς ἑξῆς: «Τὶ χαριτωμένο πλάσμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅσο παραμένει ἄνθρωπος»!

Τὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι δὲν παραμένει. Παράλληλα πρὸς τὸ ἰδεῶδες τοῦ Μενάνδρου γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἔχουμε στὴν Π. Διαθήκη μιὰ καταγραφή τῆς ἀποτρόπαιης ἠθικῆς ἐκπτώσεώς του. Στοὺς Ψαλμοὺς (μη' 13, 21) διαβάζουμε: «Καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὣν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς». Ὁ ἄνθρωπος, δηλαδή, ἀρνήθηκε τὴν τιμὴ τῆς θέσης στὴν

ὁποία τὸν εἶχε καταστήσει κατὰ τὴ δημιουργία ὁ Θεός. Ἐπέσε στὴ σάθμη τῶν κτηνῶν, ποὺ δὲν ἔχουν νοῦν (λογικὴ ψυχὴ), καὶ ἔγινε ἓνα μὲ αὐτά.

Ἴδου ὅμως ποὺ τὸ ἄγος τέτοιων τερατωδῶν «μίξεων» ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἀκόμα καὶ μέσα σὲ δυσώδη τενάγη σεξουαλικῆς «ἐναλλακτικότητος», προβάλλεται σήμερα σάν «πρόταγμα προόδου» ἀπὸ τὸ νεωτερικὸ «ιδεῶδες» γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς πάλαι ποτὲ χριστιανικῆς Δύσης. Ἐνα ἰδεῶδες, ποὺ ἰσοπεδώνει ὅλα τὰ ἔμβια πλάσματα, μέσα στίς γλυκερές ψυχότροπες ψευδαισθήσεις τοῦ νέου ἀνθρωπολογικοῦ τύπου, ποὺ δὲν τὸ 'χει σὲ τίποτα νὰ στρεβλώνει βλάσφημα καὶ νὰ ἀνακόπτει βίαια τὴ δυναμικὴ τῶν φυσικῶν μηχανισμῶν ἀναπαραγωγῆς ζωῆς, μὲ πρῶτο θῦμα τίς θεόπλαστες γενετήσιες λειτουργίες τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι, ἡ σύγχρονη Δύση καταβροχθίζεται, φυσικῶς καὶ ἠθικῶς, μέσα στίς φλόγες τοῦ βωμοῦ τοῦ ἀναδυνάμενου «ἀνθρωποβόρου» Μολώχ τοῦ νεωτερισμοῦ. Καὶ ἐνῶ ὁ δυτικὸς ἄνθρωπος καταντᾷ εἶδος ὑπὸ ἐξαφάνιση μέσα στὸν πολὺμορφο στεῖρο μηδενιστικὸ ἡδονισμό του, βαυκαλίζεται ὅτι προασπίζει ἔτσι τὴν... ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν «προσώπων» ἀνθρώπων καὶ ζώων, καὶ προστατεύει τὴ φύση καὶ τὴ... ζωὴ πάνω στὸν πλανήτη!...

Ἐ. Χ. Οἰκονομάκος

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliroforisi.gr

Καὶ οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιὰ μιὰ γνωριμία μὲ τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr

Ἐν τῷ κρυπτῷ τελεσιουργία τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας

Δημοσιεύουμε εὐχές Χριστουγέννων, ὄχι τυπικές ἀλλά οὐσιαστικές, μέ βαθύτατο θεολογικό περιεχόμενο, τοῦ μακαριστοῦ μητροπολίτη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου πρὸς τόν ἐπίσης μακαριστό πρ. Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Ἱερώνυμο. Γράφει:

-Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν ἔρχεται μετὰ παρατηρήσεως, γι' αὐτό ὁ προαιώνιος Λόγος κατὰ τήν ἐνανθρώπισή Του βρίσκεται σέ ἀκραία κατάσταση πτωχείας, καταφρονήσεως καί διωγμοῦ.

-Σέ ἓνα ἀνυποψίαστο κόσμο ὁ αἰώνιος Θεός ἔρχεται, πάσχει ὡς ἄνθρωπος, σῶζει ὡς φιλόανθρωπος ὅσους Τόν πιστεύουν.

-Ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος στό πρόσωπο τοῦ μακαριωτάτου βλέπει τόν λευκό πρεσβύτη Συμεών πού, μέσα στό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας τῆς ἐποχῆς του, βλέπει καθαρά τόν Λυτρωτή καί μέ ἀπλωμένα τά χέρια του προσδοκᾷ νά Τόν φέρει στίς ἀγκάλες του.

-Ἡ τελική εὐχή εἶναι νά ἀκούσει ὁ μακαριώτατος τήν ἀγγελική μελωδία πού μαρτυρεῖ τήν εἰρήνην στούς ἀνθρώπους ἀλλά καί τήν λήξη τῶν δεινῶν καί δεσμῶν πού κατέχουν καί τόν ἀποστολέα καί τόν παραλήπτη ἀλλά καί τήν Ἐκκλησία.

+ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος
Νικόδημος

Ἀγία Παρασκευή 19 Δεκεμβρίου 1975

Μακαριώτατε

Τόν προαιώνιον Λόγον ὁρῶντες ἐν Φάτνῃ κατακείμενον καί τοῦτον ἀκροτάτῃ πενία καί καταφρονήσει καί διωγμῷ ὑποκείμενον, τήν ἐξενεχθεῖσαν παρ' Αὐτοῦ ἀλήθειαν ἐν τοῖς πράγμασι πιστούμεθα, ὅτι οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία Αὐτοῦ μετὰ παρατηρήσεως, ἀλλά τῶν ἀδίκων ἀδικούντων καί τῶν κλεπτῶν κλεπτόντων καί τῶν ρυπαρῶν ρυπαρευομένων καί τῶν ἀγίων ἀγιαζομένων ὁ Ὡν καί ὁ Ἦν καί ὁ Ἐρχόμενος ἐν μέσῳ ἡμῶν παραγίνεται, πάσχων μὲν ὡς ἄνθρωπος, σῶζων δέ ὡς φιλόανθρωπος τοὺς εἰς Αὐτόν πιστεύοντας.

Τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαχνίᾳ ὡς ἐν νεφέλῃ καλυπτόμενοι καί τῷ φωτί τῆς Ἐνανθρωπήσεως ἐλλαμπόμενοι, τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα ὡς τῷ λευκῷ ποτε πρεσβύτῃ Συμεών, τῷ τήν σάρκωσιν καί τήν ἐκ Παρθένου γέννησιν ἐν τῷ σκότει τῆς ἁμαρτίας, τῷ περιβάλλοντι αὐτόν, καθαρῷ ὄμματι ὁρῶντι καί τόν Λυτρωτὴν τεταμέναις χερσὶ προσδοκῶντι, βαθυτάτῳ σεβασμῷ προσαγορεύοντες, πόθῳ καρδίας δεόμεθα Κυρίῳ καί Θεῷ ἡμῶν δοθῆναι Αὐτῇ ἀκοῦσαι ἀγγελικῆς μελωδίας τήν εἰρήνην ἀνθρώποις εὐαγγελιζομένην καί τήν λῆξιν τῶν κατεχόντων ἡμᾶς καί τῇ Ἐκκλησίᾳ δεινῶν καί δεσμῶν μαρτυρούσης.

Ἐν βαθυτάτῳ σεβασμῷ καί ἀγάπῃ πολλῇ
+ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος